

Kongregacija za katoliško vzgojo
Papeško delo za duhovniške poklice

PASTORALNE SMERNICE
ZA POSPEŠEVANJE POKLICEV
V SLUŽBENO DUHOVNIŠTVO

Cerkveni dokumenti
137

Kongregacija za katoliško vzgojo
Papeško delo za duhovniške poklice

PASTORALNE SMERNICE ZA POSPEŠEVANJE
POKLICEV V SLUŽBENO DUHOVNIŠTVO

Kongregacija za katoliško vzgojo
Papeško delo za duhovniške poklice

PASTORALNE SMERNICE
ZA POSPEŠEVANJE POKLICEV
V SLUŽBENO DUHOVNIŠTVO

Družina
Ljubljana
2013

CERKVENI DOKUMENTI 137
Kongregacija za katoliško vzgojo
Papeško delo za duhovniške poklice
PASTORALNE SMERNICE
ZA POSPEŠEVANJE POKLICEV V SLUŽBENO DUHOVNIŠTVO

Izvirnik

Congregazione per l' educazioone cattolica

Pontificia opera per le Vocazioni Sacerdotali

ORIENTAMENTI PASTORALI

PER LA PROMOZIONE DELLE VOCAZIONI

AL MINISTERO SACERDOTALE

©Libreria Editrice Vaticana, Città del Vaticano, 2012

© Slovenska izdaja: Družina, d. o. o.

Prevod: Sebastijan Valentan

Redakcija in spremna beseda: Rafko Valenčič

Lektorirala: Marija Bratina

Urednik: Rafko Valenčič

Prelom: Družina, d. o. o.

Naklada: 1100 izvodov

Tisk: Tiskano v Sloveniji

Cena: 7,90 evra

Ljubljana: 2013

**Več informacij o knjigah založbe Družina dobite na
www.druzina.si**

CIP – Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana
27-46-725

PASTORALNE smernice za pospeševanje poklicev v službeno duhovništvo / [pripravila] Kongregacija za katoliško vzgojo, Papeško delo za duhovniške poklice ; [prevod Sebastijan Valentan ; spremna beseda Rafko Valenčič]. - Ljubljana : Družina, 2013. - (Cerkveni dokumenti, ISSN 1318-1262 ; 137)

Prevod dela: Orientamenti pastorali per la promozione delle vocazioni al ministero sacerdotale

ISBN 978-961-222-943-6

1. Congregazione per l' educazioone cattolica. Pontificia opera per le Vocazioni Sacerdotali

265564160

Kongregacija za katoliško vzgojo Papeško delo za duhovniške poklice

PASTORALNE SMERNICE ZA POSPEŠEVANJE POKLICEV V SLUŽBENO DUHOVNIŠTVO

UVOD

1. Splošno zasedanje *Kongregacije za katoliško vzgojo*¹ je spodbudilo objavo pastoralnih smernic za pospeševanje poklicev v službeno duhovništvo.

Kot odgovor na to zahtevo je *Papeško delo za duhovniške poklice* v sodelovanju s svojimi svetovalci, s predstavniki Kongregacij za evangelizacijo narodov, vzhodne Cerkve, ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja ter kongregacije za duhovščino pripravila *Vprašalnik glede pastorale duhovniških poklicev*, da bi dobila stvarno sliko pastorale duhovnih poklicev z različnih koncev sveta, predvsem o službenem duhovništvu.

Vprašalnik je bil poslan 15. maja 2008 prek apostolskih nunciatur vsem delegatom škofovskih konferenc za duhovne poklice pa tudi voditeljem narodnih centrov za duhovne poklice, da bi pripravili podatke o stanju poklicev in oblikovali predloge za pastoralno delo.

¹ Splošno zasedanje Kongregacije za katoliško vzgojo je to vprašanje obravnavalo na sejah leta 2005 in 2008.

Analiza odgovorov na vprašalnik, ki so jih posredovale škofovske konference in narodni centri, je pokazala, da obstaja potreba po smernicah za pastoralo duhovnih poklicev, osnovanih na jasni in dobro utemeljeni teologiji duhovnih poklicev in na identiteti službenega duhovništva.

I. PASTORALA POKLICEV ZA SLUŽBENO DUHOVNIŠTVO V SVETU

2. Stanje duhovniških poklicev je danes v svetu zelo različno. Označimo ga lahko kot dobro in slabo. Medtem ko se Zahod sooča z upadanjem števila duhovniških poklicev, le-to na drugih celinah kljub pomanjkanju sredstev obetavno raste.

Skrb vzbujajoči padec števila duhovnikov, naraščanje njihove povprečne starosti in zahteva po novi evangelizaciji spravljajo Cerkev v tradicionalno krščanskih deželah v nov položaj.²

Tudi nizka rodnost vpliva na zmanjšanje poklicev za posvečeno služenje. Življenje vernega katoličana je podvrženo posledicam nebrzdane želje po gmotnih dobrinah in upadanje verske prakse ga odvrča od pogumne in dejavne odločitve za evangelij.

Zato je papež Benedikt XVI. zapisal: »Posebej v našem času zelo dobro vemo, kako so nekateri, ki so bili prvi poklicani, 'rekli NE'. 'Prvi poklicani', pri tem gre dejansko za zahodno krščanstvo, ki zdaj v veliki meri odpovedo, nimajo časa za Gospoda.«³

Četudi je po večini pastoralno delo za duhovne poklice v Evropi in v Amerikah organizirano in ustvarjalno, njegovi

² »V nekaterih pokrajinah je skromno število novih duhovnikov že zdaj resen problem za pastoralno delo. Skupaj z vso krščansko skupnostjo zaupno in vztrajno prosimo Gospoda za dar novih duhovnikov in svetih delavcev na njegovi žetvi (prim. Mt 9,37-38). Zavedamo se, da nas včasih Gospod navaja k čakanju, vemo pa tudi, da kdor trka, ne bo čakal zaman. Zato še naprej z zaupanjem in vztrajnostjo prosimo Gospoda, da nam pošlje novih, svetih 'delavcev'« (Benedikt XVI., *Govor udeležencem 57. splošnega zasedanja Italijanske škofovske konference*, 24. maja 2997, v: *Insegnamenti* III-1, 2007, 917-918).

³ Benedikt XVI., *Homilija pri euharistični daritvi s švicarskimi škofi*, 7. novembra 2006, v: *Insegnamenti* II-2, 2006, 573.

sadovi ne povrnejo truda. Ne glede na zapleten položaj, na katerega je treba gledati s pogumom in z resnico, se kažejo nekatera znamenja okrevanja, posebno tam, kjer se oblikujejo jasni in močni predlogi za krščansko življenje.

3. Molitev krščanskega občestva je v Božjem ljudstvu zmeraj krepila skupno zavest o skrbi za duhovne poklice v smislu »duhovne solidarnosti«. ⁴

Kjerkoli se celotna pastorala – tako družin in mladih kot tudi misijonska – razvija in raste skupaj s pastoralo duhovnih poklicev, obstaja tudi razcvet duhovniških poklicev. Krajevna Cerkev postane resnično »odgovorna za rojstvo in rast duhovniških poklicev.« ⁵ Razsežnost poklicanosti tako ni samo dodatek v programih in predlogih, ampak je naraven izraz celotnega občestva.

Statistični podatki katoliške Cerkve in nekatere sociološke raziskave kažejo: kadar se predlagajo pobude nove evangelizacije v župnijah, združenjih, cerkvenih skupnostih in gibanjih, ⁶ so mladi odprti Božjemu klicu in pripravljene podariti svoje življenje v službo Cerkvi.

Družina je še vedno prva skupnost za prenašanje krščanske vere. Ugotavljamo, da se veliko duhovniških poklicev rodi v družinah, kjer je krščansko življenje zgledno in kjer izkušnja evangeljskih kreposti budi željo po popolni podaritvi. Skrb za poklice v resnici predpostavlja močno družinsko pastoralo.

⁴ »Pridružimo se našim dragim bratom v Gospodu s svojo duhovno solidarnostjo. Molimo, naj bodo zvesti poslanstvu, v katerega jih je Gospod poklical. Naj bodo pripravljene vsak dan brez obotavljanja izreči svoj 'DA', svoj 'TUKAJ SEM!' Na ta dan molitve za nove duhovniške poklice prosimo Gospodarja žetve, naj še naprej prebujajo mnoge svete duhovnike, ki bodo popolnoma predani službi krščanskemu ljudstvu« (Benedikt XVI., *Homilija pri posvečenju 22 diakonov za rimsko škofijo*, 29. aprila 2007, v: AAS 99, 2007, 350).

⁵ Janez Pavel II., *Posinodalna apostolska spodbuda Dal vam bom pastirjev*, Cerkevni dokumenti 48, Družina, Ljubljana 1992, 41 (v: AAS 84, 1992, 726).

⁶ Prim. *Dal vam bom pastirjev*, 68 (v: AAS 84, 1992, 775–778).

Dodajmo, da se vprašanje o duhovniškem poklicu pri dečkih in fantih pogosto pojavi zaradi veselega pričevanja duhovnikov.

Pričevanje duhovnikov, povezanih s Kristusom, srečnih v služenju in združenih v medsebojnem bratstvu, sproža v mladih močan klic v duhovniški poklic. Škofje in duhovniki kažejo mladim visoko in privlačno podobo posvečenega duhovništva. »Samo življenje duhovnikov, njihova brezpogojna podaritev Gospodovi čredi, njihovo pričevanje za ljubeče služenje Gospodu in njegovi Cerkvi – pričevanja, za katera je značilno svobodno sprejetje križa v duhu upanja in velikonočnega veselja – njihova bratska edinost in gorečnost za evangelizacijo sveta, so prvi in najbolj prepričljivi dejavniki za rast duhovnih poklicev.«⁷

Dejansko so *duhovniki* pogosto pričevalci za posvetitev Cerkvi, sposobni vesele velikodušnosti, ponižnega prilagajanja različnim okoliščinam, v katerih se znajdejo pri svojem delu. Njihov zgled budi željo po prevzemanju pomembnih obveznosti v Cerkvi in pripravljenost podariti življenje Gospodu in bratom.⁸ Mlade še posebej privlači prizadevanje duhovnikov za ljudi, ki so lačni Boga, verskih vrednot in ki so v stanju velike duhovne revščine.⁹

Opazamo, da veliko mladih odkrije klic k duhovništvu in posvečenemu življenju potem, ko imajo izkušnjo *prostovoljnega dela*, dobrodelnega služenja trpečim, tistim, ki živijo v

⁷ *Dal vam bom pastirjev*, 41 (v: AAS 84, 1992, 727).

⁸ »Služba ljubezni je temeljnega pomena za vsako poklicanost, ki doseže svojo uresničitev zlasti v duhovniškem poklicu« (*Dal vam bom pastirjev*, 41; v: AAS 84, 1992, 725).

⁹ »Vaše navdušenje, občestvenost, molitveno življenje in velikodušno služenje je nepogrešljivo. Lahko se zgodi, da občutite utrujenost in strah pred novimi zahtevami in težavami, vendar moramo zaupati, da nam bo Gospod dal potrebne moči za uresničenje tega, kar od nas pričakuje. Prepričani smo in za to tudi molimo, da duhovni poklici ne bodo umanjali, če jih bomo izprosili z molitvijo, hkrati pa si bomo zanje prizadevali, jih odkrivali in varovali z mladinsko in duhovno pastoralo, bogato z žarom in pobudami, ki bo pokazala lepoto duhovniške službe« (Benedikt XVI., *Govor duhovnikom, redovnikom in redovnicam v stolnici sv. Rufina v Assisiju*, 17. junija 2007, v: *Insegnamenti* III-1, 2007, 1138).

pomanjkanju in revščini, ali potem, ko so nekaj časa delali v katoliških misijonih.

Sola je naslednji prostor v življenju dečkov in fantov, kjer se ob srečanju z duhovnikom učiteljem ali ob sodelovanju pri pobudah za poglobljanje krščanske vere v njih prične proces razločevanja poklica.

4. Razširjenost sekularizirane miselnosti odvrča mlade od tega, da bi scela in velikodušno sledili bi Gospodu Jezusu.

Na *vprašalnik*, ki ga je pripravilo *Papeško delo za duhovniške poklice*, so krajevne Cerkve poslale številne odgovore, ki kažejo celo vrsto razlogov, zakaj mladi preslišijo poklicanost v duhovništvo in jo odlagajo v prihodnost.

Poleg tega puščajo tudi starši v svojih načrtih o prihodnosti svojih otrok zelo malo prostora za morebiten odgovor na klic k posebni posvečenosti.

Obstaja še en vidik, ki govori proti poklicanosti za duhovništvo; to je vedno večja zaznamovanost duhovnika v družbenem življenju s posledično izgubo njegovega pomena na družbenem področju. Poleg tega se z več strani postavlja pod vprašaj odločitev za celibat. Ne le sekularizirana miselnost, ampak tudi zmotna mnenja znotraj Cerkve prispevajo k razvrednotenju karizme in odločitve za neoženjenost. Prav tako je nemogoče zamolčati hude in negativne posledice nedoslednosti in škandalov, ki jih je povzročila nezvestoba duhovniškemu poklicu, kot so na primer spolne zlorabe. To v mladih ustvarja zmedo, čeprav so sicer lahko pripravljene odgovoriti na Gospodov klic.

Samo življenje duhovnikov, vpeto v vrtinec pretiranega aktivizma s posledično preobremenjenostjo pastoralnega dela, lahko zamegli in oslabi sijaj duhovniškega pričevanja. V takšnih okoliščinah je spodbujanje osebne poti in duhovno spremljanje mladih ugodna priložnost za predlog in razločevanje poklica, posebej še duhovniškega.

II. POKLICANOST IN IDENTITETA SLUŽBENEGA DUHOVNIŠTVA

5. Identiteta poklicanosti v službeno duhovništvo se umešča v identiteto kristjana kot Kristusovega učenca. »Zgodovina vsakega duhovniškega poklica, kot tudi slehernega krščanskega poklica, je zgodovina *neizrekljivega dialoga med Bogom in človekom*, med božjo ljubeznijo, ki kliče, in človekovo svobodo, ki v ljubezni odgovarja Bogu.«¹⁰

Evangeliji predstavljajo poklicanost kot čudovito srečanje med Bogom in človekom. To je skrivnost poklicanosti, skrivnost, ki prevzema življenje vsakega kristjana, a se močneje razodeva pri tistih, ki jih Kristus vabi, naj zapustijo vse in hodijo za njim. Kristus je vedno izbiral nekaj ljudi, da so tesneje sodelovali z njim pri uresničevanju Očetovega načrta odrešenja.

Preden je Jezus poklical svoje učence k posebnemu poslanstvu, jih je povabil, da pustijo ob strani vse in živijo globoko občestvo z njim, zato, da bi »bili« z njim (Mr 3, 14).¹¹

Tudi danes vstali Gospod kliče bodoče duhovnike, da bi jih naredil za pristne oznanjevalce in pričevalce svoje odrešujoče navzočnosti v svetu.

Ta izkušnja potrjuje, da je potrebno biti spremljevalec vstalega Gospoda in stopiti na življenjsko pot, ki je negotova, vendar se v poslušnosti odpira skrivnosti Gospoda, ki kliče.

6. Kristus Pastir je izvir in vzor službenega duhovništva.¹² On sam je določil ter nekaterim svojim učencem podel oblast darovati evharistično daritev in odpuščati grehe.

»Zatorej je Kristus, kakor je bil sam poslan od Očeta, poslal apostole, po apostolih pa storil deležne svojega po-

¹⁰ *Dal vam bom pastirjev*, 36 (v: AAS 84, 1992, 715-716).

¹¹ Prim. *Dal vam bom pastirjev*, 34 (v: AAS 84, 1992, 713).

¹² Prim. *Dal vam bom pastirjev*, 23 (v: AAS 84, 1992, 694).

svečenja in poslanstva tudi njihove naslednike, škofo. Njihova služba je bila v podrejeni stopnji izročena duhovnikom, da bi v duhovniškem redu kot sodelavci škofovskega reda pravilno izvrševali od Kristusa poverjeno apostolsko poslanstvo.«¹³

Zaradi tega je duhovnik, kakor ga dobro opredeljuje nauk o *značaju* svetega reda, oblikovan po Kristusu Duhovniku, ki ga usposablja, da deluje v osebi Kristusa Glave in Pastirja.¹⁴ Njegov obstoj in delovanje v služenju prihaja od Božje zvestobe, zaznamovane z duhovnim darom, ki po zakramentu svetega reda za vedno ostaja v duhovniku in ga loči od krščenih, ki so deležni skupnega duhovništva.

Kolikor je duhovnik povezan s škofovskim redom, je deležen oblasti, s katero Kristus »svoje telo zida, posvečuje in vlada.«¹⁵

Službeno duhovništvo se tako v bistvu razlikuje od skupnega duhovništva in je v njegovi službi.¹⁶ Službeni duhovnik namreč »s sveto oblastjo, ki jo ima, oblikuje duhovniško ljudstvo in ga vodi, opravlja kot Kristusov namestnik evharistično daritev in jo v imenu vsega ljudstva daruje Bogu; verniki pa v moči svojega kraljevega duhovništva sodelujejo pri darovanju evharistije in to duhovništvo uveljavljajo v prejemanju zakramentov, v molitvi in zahvaljevanju, s pričevanjem svetega življenja, z zatajevanjem samega sebe in z dejavno ljubeznijo.«¹⁷ »Na to je naravnana in v tem se dovršuje služba duhovnikov.«¹⁸

¹³ Drugi vatikanski koncil, *Odlok o službi in življenju duhovnikov - Presbyterorum ordinis* (1966), 2 (v: AAS 58, 1966, 992); prim. *Dogmatična konstitucija o Cerkvi - Lumen gentium* (1965), 28 (v: AAS 57, 1965, 33-36).

¹⁴ Prim. *Odlok o službi in življenju duhovnikov - Presbyterorum ordinis*, 2 (v: AAS 58, 1966, 992).

¹⁵ Prav tam.

¹⁶ Prim. *Dogmatična konstitucija o Cerkvi - Lumen gentium*, 10 (v: AAS 57, 1965, 14).

¹⁷ *Dogmatična konstitucija o Cerkvi - Lumen gentium*, 19 (AAS 57, 1965, 14-15).

¹⁸ *Odlok o službi in življenju duhovnikov - Presbyterorum ordinis*, 2 (AAS 58, 1966, 993).

Očitno je, da se mora dar, podeljen s polaganjem rok, nenehno poživljati (glej 2 Tim 1, 6), tako da »duhovniki pri molitvi ali adoraciji, ali ko oznanjajo Božjo besedo, ali mašujejo in delijo druge zakramente ali z drugimi službami strežejo ljudem, vedno prispevajo tako k večanju Božje slave kakor tudi k napredovanju ljudi v Božjem življenju.«¹⁹

Ta prva razsežnost zakramenta svetega reda - njegov kristološki značaj - daje osnovo za njegovo ekleziološko razsežnost.²⁰ Kakor je pomembno, da je Cerkev poklicana od vstalega Gospoda, tako so tudi duhovniki po prejemu zakramenta svetega reda učinkovito orodje (instrument) za zidanje Cerkve, tako da oznanjajo Božjo besedo, obhajajo zakramente in vodijo božje ljudstvo.²¹ Brez teh darov bi Cerkev izgubila svojo identiteto. Službeno duhovništvo je zato nujno potrebno in ključno za obstoj Cerkve, kakor je tudi učinkovito znamenje prednostne milosti, po kateri vstali Gospod zida Cerkev v Duhu.²²

Tako duhovniki, ki predstavljajo Kristusa Pastirja, najdejo v popolni podaritvi Cerkvi združujoče prvine svoje teološke identitete in duhovnega življenja. »Zato se duhovnikova ljubezen v prvi vrsti nanaša na Jezusa Kristusa: samo če ljubi Kristusa Glavo in Zaročenca ter mu služi, postane ljubezen vir, merilo in spodbuda za duhovnikovo ljubezen do Cerkve in služenje njej kot Kristusovemu telesu in zaročenki.«²³ Če službeno duhovništvo ne najde svojega bistva v tej ljubezni, namesto služenja pastirja, ki svoje življenje daruje čredi, zapade v golo izvrševanje dolžnosti. Ljubezen do Kristusa je torej najgloblje gibalno za poklic duhovništva.

7. Duhovniška služba, prejeta po zakramentu svetega reda, je po svoji naravi zaznamovana z življenjem Svete Tro-

¹⁹ Prav tam.

²⁰ Prim. *Dal vam bom pastirjev*, 16 (v: AAS 84, 1992, 681).

²¹ Prim. *Odluk o službi in življenju duhovnikov - Presbyterorum ordinis*, 4-6 (v: AAS 58, 1966, 995-1001).

²² Prim. *Dal vam bom pastirjev*, 15 (v: AAS 84, 1992, 679).

²³ *Dal vam bom pastirjev*, 23 (v: AAS 84, 1992, 691).

jice²⁴ z življenjem, ki se posreduje po Kristusu v občestvu z Očetom in Svetim Duhom. To bistveno opredeljuje duhovniško identiteto.²⁵

Vsak duhovnik živi v resničnem in ontološkem občestvu z zborom duhovnikov, povezanim s svojim škofom. Dejansko: »Duhovniška služba se v moči same svoje narave lahko uresničuje samo, kolikor je duhovnik združen s Kristusom po zakramentalnem vključenju v duhovniškem posvečenju, torej, kolikor je v hierarhičnem občestvu s svojim škofom. Duhovniška služba ima radikalno 'občestveno obliko' in jo je mogoče opravljati samo kot 'kolektivno delo'.«²⁶

Duhovnik služi *občestvenosti* Cerkve v imenu Jezusa Kristusa. Gospod kliče duhovnika osebno in ga postavlja v osebni odnos s seboj, z izkušnjo apostolskega bratstva in s pastoralnim poslanstvom, katerega bistvo je izbrana trinitaričnost. Apostolski »mi«, ki je odsev in deleženje v občestvu s Sveto Trojico, označuje posvečenega služabnika.²⁷

Jasno je, da morata tako pot poklicanosti kot tudi oblikovanje sama vsebovati temeljne prvine trinitaričnega življenja,²⁸ ki je lastno posvečenemu služabniku, kjer Kristu-

²⁴ »Duhovniška identiteta,« so zapisali sinodalni očetje, »ima kot vsaka krščanska identiteta svoj izvor v Sveti Trojici ... Znotraj skrivnosti Cerkve kot skrivnosti občestva Svete Trojice, občestva z misijonarsko naravo, se odkriva vsaka krščanska identiteta, torej tudi specifična identiteta duhovnika in njegove službe. Duhovnik je zares v moči posvečenja, ki ga prejme z zakramentom mašniškega reda, poslan od Očeta po Jezusu Kristusu, po katerem je kot Glavi in Pastirju njegovega ljudstva na poseben način upodobljen, da živi in deluje v moči Svetega Duha v službi Cerkve in za odrešenje sveta« (*Dal vam bom pastirjev*, 12; v: AAS 84, 1992, 675-676).

²⁵ »Tako lahko razumemo bistveno 'odnosno' značilnost duhovnikove identitete: po duhovništvu, ki izvira iz globine neizrekljive Božje skrivnosti, to je iz Očetove ljubezni, iz milosti Jezusa Kristusa in iz daru Svetega Duha, je duhovnik zakramentalno vcepljen v občestvo s škofom in drugimi duhovniki, da bi služil Božjemu ljudstvu, ki je Cerkev, in vse pritegnil h Kristusu« (*Dal vam bom pastirjev*, 12; v: AAS 84, 1992, 676).

²⁶ *Dal vam bom pastirjev*, 17 (v: AAS 84, 1882, 683).

²⁷ Prim. *Odllok o službi in življenju duhovnikov – Presbyterorum ordinis*, 7-9 (v: AAS 1966, 1001-1006).

²⁸ Prim. *Dal vam bom pastirjev*, 17 (v: AAS 84, 1992, 682-684).

sov osebni klic služi življenju občestva in poslanstva ter odseva življenje Svete Trojice.

Pomembna naloga v pastoralni duhovnih poklicev je ponuditi dečkom in fantom krščansko izkušnjo, po kateri lahko takoj zaznajo resničnost Boga samega v občestvu s svojimi brati in v evangeljskem poslanstvu.²⁹ Tisti, ki začutijo pripadnost družini sinov in hčera istemu Očetu, ki jih neizmerno ljubi, so poklicani, da živijo kot bratje in sestre in se, vztrajajoč v edinosti, dajo na voljo v službi nove evangelizacije in »oznanjajo ter pričujejo za čudovito resnico odrešujoče Božje ljubezni.«³⁰

Pastorala poklicanosti v službeno duhovništvo je usmerjena v rojevanje mož občestvenosti in poslanstva, ki so sposobni, da se navdušijo za »novo zapoved« (Jn 13, 34), ki je vir »občestvene duhovnosti«.

Vzgoja za duhovne poklice in posledično razločevanje poklicanosti visoko ceni krščansko izkušnjo, ki je osnovana na poti milosti, zapisani v zakrament svetega reda in je pogoj za pristno evangelizacijo.

8. Da bi zagotovili primernost »poklicanih« je potrebno razumno in modro razločevanje temeljnih pogojev za sprejetje v duhovništvo. Pastoralna duhovnih poklicev se zaveda, da odgovor na klic temelji na postopnem usklajevanju osebnosti na različnih področjih: človeških in krščanskih, osebnostnih in skupnih, kulturnih in pastoralnih.

V posinodalni apostolski spodbudi *Dal vam bom pastirjev* beremo: »Poznavanje narave in poslanstva službenega duhovništva je neodtujljiv prvi pogoj in hkrati najvarnejše

²⁹ »Preden načrtujemo konkretne pobude, je potrebno pospeševati občestveno duhovnost. Kot vzgojni princip mora priti do izraza na vseh tistih ravneh, kjer oblikujemo človeka in kristjana, na katerih vzgajamo služabnike oltarja, posvečene osebe, pastoralne delavce, kjer se snujejo in oblikujejo družine in občestva« (Janez Pavel II., *Apostolsko pismo Ob začetku novega tisočletja*, Cerkevni dokumenti 91, Družina, Ljubljana 2001, 43 (v: AAS 93, 2001, 297).

³⁰ Janez Pavel II., *Poslanic za 42. svetovni molitveni dan za duhovne poklice*, 17. aprila 2005, v: *Insegnamenti XXVII-2*, 2004, 115.

vodilo in najučinkovitejša spodbuda, da se v Cerkvi razvija pastoralno delo za pospeševanje in razločevanje duhovniških poklicev in oblikovanje tistih, ki so poklicani k mašniški službi.³¹

Zato je v prvi vrsti usmerjeno k razvijanju celotne osebnosti in v smislu globoke občestvene izkušnje namenjeno pripravi in pomoči tistim, ki so »poklicani« v duhovništvo, da bi bili oblikovani po Kristusu Pastirju.

Kdor je poklican, mora biti zmožen živeti osebni ljubezenski odnos z Očetom, ki ga kliče, s Sinom, ki ga vzgaja, in s Svetim Duhom, ki ga oblikuje po molitvi, poslušanju Božje besede, udeležbi pri sveti evharistiji in v tihem češčenju.

Rast v poklicanosti se razvija s postopnim prevzemanjem dolžnosti, izbor in odgovornosti. To omogoča globoko in široko razločevanje pristnosti poklicanosti.

Integracija in zorenje čustev sta potrebni, da bi znali sprejeti milost zakramenta. Izogniti se je treba ponudbi za poklic osebam, ki, čeravno je njihova pot spreobrnjenja hvalevredna, kažejo znamenja globoke človeške krhkosti.

Pomembno je, da poklicani jasno razume dolžnosti, ki jih bo prevzel, še posebej celibat.³²

Koristno je, če je poklicanost ukoreninjena v jasnem cerkvenem duhu, ki podpira razloge za odločitev za duhovni poklic in pomaga zdraviti morebitne individualne odmike v poklicu.³³ V tem pogledu so bistvenega pomena kakovostne izkušnje župnijskega in škofijskega življenja, kakor tudi udeležba pri cerkvenih dejavnostih, združenjih in gibanjih.³⁴

³¹ *Dal vam bom pastirjev*, 11 (v: AAS 84, 1992, 674).

³² »Primerno je, da posebej poudarimo vzgojo za neporočenost (celibat) duhovniških kandidatov. Pomembno je, da se vzgajajo sprejemati in ceniti celibat kot dragocen Božji dar in kot eminentno eshatološko znamenje, ki pričuje za nedeljeno ljubezen do Boga in njegovega ljudstva ter duhovnika upodablja po Jezusu Kristusu, glavi in zaročencu Cerkve. Ta dar na poseben način izraža duhovnikovo služenje Cerkvi v Gospodu in z njim« (Benedikt XVI., *Pismo škofom, duhovnikom, posvečenim osebam in vernikom katoliške Cerkve v Kitajski ljudski republiki*, 27. maja 2007, 14 (v: AAS 99, 2007, 577).

³³ Prim. *Dal vam bom pastirjev*, 9 (v: AAS 84, 1992, 670-671).

³⁴ Prim. *Dal vam bom pastirjev*, 68 (v: AAS 84, 1992, 775-778).

Za dečke in fante je vsekakor dobro, če imajo pred vstopom v bogoslovje izkušnjo bivanja v skupnosti.

9. Odločilno vlogo imajo spremljevalci poklicanega. To je pogosto duhovnik, ki je prebujal in podpiral začetke poklica. Vzgojni odnos s spremljevalci in način življenja v bratstvu z drugimi poklicanimi pripomore k bolj verodostojnemu in tehtnejšemu razločevanju izbire poklica.

Življenje posameznikov in celotnega zbora škofijskih duhovnikov, ki zmorejo ustvarjati idealno podobo duhovnika in njegove službe v vsakdanjem življenju, gotovo spodbuja rast duhovniških poklicev.

Zgledi duhovnikov, ki jih častimo kot svetnike, opogumljajo in budijo velikodušnost pri tistih, ki so poklicani. Duhovniki, ki se popolnoma posvetijo pastoralnemu služenju, so zanesljiv zgled za utrditev nagibov pri izbiri duhovniškega poklica.

Dovolj je omeniti svetega arškega župnika Janeza Marijo Vianeja, ki ga je papež Benedikt VI. v letu duhovnikov 2010 predstavil kot svetla zgled vsem duhovnikom. Poleg njega se lahko spomnimo številnih drugih duhovnikov, ki so s samozatajevanjem spremljali potovanje Božjega ljudstva v mnogih krajevnih Cerkvah skozi čas.

Vsekakor je potrebno zaupno in vztrajno prositi Devico Marijo, Mater duhovnikov, za pomoč, da bi radi sprejeli Božji načrt svojega življenja. Prosimo jo za pomoč, da bi lahko odgovorili z »da«, z vero in ljubeznijo Gospodu, ki nenehno kliče novih delavcev, da bodo širili Božje kraljestvo.

10. Rast in zorenje za duhovniški poklic zahteva konkretno ljubezen do domače krajevne Cerkve in popolno razpoložljivost za vsako pastoralno delo, v doživljanju notranje svobode, da se ne bi čutili gospodarje svojega poklica.

Dejavno sodelovanje v krščanski skupnosti lahko pripomore k izogibanju novim oblikam klerikalizma, neprimerni centralizaciji pastoralnega dela, honorarnemu pastoralnemu delu (*part-time*), služenja, ki se vrti le okrog potreb posameznikov, ne vidi pa celote in edinost občestva.

Za zidanje Cerkve, ki je v stanju stalnega poslanstva, se mora poklicanost v duhovništvo uresničevati tako, da raste občestvo, ki je bogato z duhovniki, kjer je širok prostor za aktivno udejstvovanje in odgovornost vernikov laikov.

Da bi mogli voditi in ohranjati tako skupnost, je za mlade, ki so poklicani v duhovništvo, koristno, da se naučijo delati skupaj in v dialogu z vsem krščanskim občestvom in da cenijo vsako poklicanost.

Vesoljna razsežnost je temeljna za duhovniško službo.³⁵ Duhovnik je po posvečenju primeren za poslanstvo, ki je bistvenega pomena za duhovniško identiteto.

V tem smislu je potrebno poklicanega vzgojiti, da skrbi za bližnjega. Ob tem pa ne pozabi tistih, ki so se od vere oddaljili.

Pristnost duhovnika pri vseh njegovih dejavnostih se kaže v razpoložljivosti za poslanstvo. To pomeni, da mora razvijati notranjo strukturo in način bivanja bolj kot pa način delovanja, kar se kaže v pogumu za preseganje kakršnih koli oblik partikularnosti, da bi odprli srce za potrebe nove evangelizacije.

³⁵ Prim. Kongregacija za duhovščino, *Direktorij za službo in življenje duhovnikov*, Cerkveni dokumenti 56, Družina, Ljubljana 1994, 14-15.

III. PREDLOGI ZA PASTORALO DUHOVNIŠKIH POKLICEV

11. Duhovniški poklici so sad delovanja Svetega Duha v Cerkvi. V nekaterih deželah je mogoče zaznati močan in obetajoč razcvet duhovniških poklicev, kar je spodbuda za pospeševanje duhovnih poklicev v prihodnje.

Cerkev se zaveda potrebe po duhovniških poklicih, priznava, da so le-ti Božji dar in nenehno zaupljivo prosi Gospoda, da bi jih velikodušno naklanjal.

»Je resnično Bog sam, 'Gospodar žetve', ki izbira svoje sodelavce; njegov klic je zmeraj nezaslužen in nepričakovan. Vendar pa smo v skrivnosti Božje zaveze z nami poklicani, da sodelujemo z njegovo previdnostjo in uporabljamo močno orodje, ki nam ga je položil v roke: molitev! Jezus sam nas je prosil, da to naredimo: »Prositate Gospoda žetve, da pošlje delavce na svojo žetev!«³⁶

Molitev gane Božje srce. Za vernike postane molitev velika šola življenja in jih uči gledati z evangeljsko modrostjo na svet in na potrebe vsega človeštva, predvsem pa združuje srca v istem usmiljenju in sočutju, ki ga ima Kristus do vseh ljudi.³⁷

Izkušnja mnogih krajevnih Cerkva kaže, da mladi v velikem številu začutijo klic v službeno duhovništvo predvsem tam, kjer skupnost za to redno in goreče moli.

³⁶ Janez Pavel II., *Govor članom mednarodnega Serra kluba*, 7. decembra 2000, v: *Insegnamenti XXIII-2*, 2000, 1050; prim. *Govor pridruženim članom Serra kluba*, 29. marca 1980, v: *Insegnamenti III-1* (1980) 759-761.

³⁷ Prim. Janez Pavel II., *Poslanica za 38. svetovni molitveni dan za duhovne poklice*, 6. maja 2001, v: AAS 93, 2001, 98-102.

12. V zahodnih deželah prevladuje kultura brezbriznosti do krščanske vere, kultura, ki ne more razumeti vrednosti poklicanosti v posebni posvečenosti.

Ne glede na vse to Cerkev, ki je poklicana živeti v vsakokratnem času in razmerah, z modrim pogledom odkriva navzočnost Boga, ki spremlja, svetuje in vabi ljudi v zavezo z njim tudi v trenutkih, ki so navidezno najmanj plodni in rodovitni. »Na svet gleda z veliko naklonjenostjo, kajti četudi se svet zdi odtujen od krščanstva, se Cerkev ne more čutiti odtujena od sveta, kakršnakoli je že drža sveta do Cerkve.«³⁸

Cerkev tudi danes oznanja Božjo besedo in sporoča veselo novico odrešenja s pogumom, ki prihaja iz resnice. Posebej skuša dečkom in fantom predstaviti vero kot izziv za življenje. Vera tudi poteši žejo po sreči, ki je v človeškem srcu.

Gre za to, da posreduje izkušnjo vere kot oseben, globok odnos z Gospodom Jezusom Kristusom, ki razodeva skrivnost Boga.

Odkritje poklicanosti se rodi v odgovoru na vero, posebej kadar je živeta znotraj krščanske skupnosti, kjer je navzoča lepota evangelija in kjer morejo voditelji in vzgojitelji prepoznati znamenja poklicanosti.

Da bi se uresničila ponudba krščanske vere, ki izzove odgovor na poklicanost, je potrebno spodbujati prave človeške odnose.³⁹ To je naloga vzgojiteljev in spremljevalcev, odraslih v veri in v skupnostih, kjer živijo privlačno in zanimivo krščansko življenje.

Priporoča se, da dečkom in fantom odkrito predlagamo izbiro duhovniškega življenja, hkrati pa je potrebno povabiti krščanske skupnosti, naj še bolj goreče prosijo »Gospoda žetve« (Mt 9, 38), da bi poklical nove duhovnike in druge posvečene osebe.

³⁸ Pavel VI., *V Betlehemu – poziv k bratstvu, edinosti in miru*, 6. januarja 1964, v: AAS 56, 1964, 177; L'Osservatore Romano, leto CIV – št. 5 (7.– 8. januarja 1964, 2).

³⁹ Prim. Janez Pavel II., *Ob začetku novega tisočletja*, 45 (v: AAS 93, 2001, 298-299).

Za to je koristno v krajevnih Cerkvah podpirati takšno splošno pastoralno dejavnost, ki jo poganja evangeljski, poklicni in misijonarski zanos.

13. Vsi člani Cerkve so dolžni skrbeti za duhovniške poklice. »Drugi vatikanski cerkveni zbor zelo jasno pravi, da 'ima celotno krščansko občestvo dolžnost skrbeti za poklice, kar naj dosega predvsem z zares krščanskim življenjem'« (Odlok o duhovniški vzgoji - *Optatam totius*, 2). »Samo na podlagi tega prepričanja bo poklicna pastorala lahko razodevala svoje zares cerkveno obličje, delovala bo skladno in bo pri tem uporabljala tudi posebne organizme ter ustrezna sredstva občevarja in odgovornosti.«⁴⁰

Že pred sedemdesetimi leti je Sveti sedež ustanovil *Papeško delo za duhovniške poklice* z namenom, da podpira sodelovanje med Svetim sedežem in krajevnimi Cerkvami glede spodbujanja poklicev za službeno duhovništvo.

Ta urad si prizadeva za širjenje in poznavanje *Poslanice za svetovni dan molitve za duhovne poklice*, ki jo sveti oče vsako leto nameni vsej Cerkvi. Nadalje ima nalogo zbirati in širiti pomembnejše predloge glede poklicanosti, ki bogatijo krajevne Cerkve. Prav tako ta urad prireja mednarodne konference, spodbuja in sodeluje v pripravah celinskih konferenc, z namenom, da pospešuje sodelovanje med vsemi, ki delajo v poklicni pastorali.

Izkušnje minulih desetletij kažejo, da *Poslanica* svetega očeta pomaga krajevnim Cerkvam, da določijo, priporočijo in izvedejo letni program dela za pastoralo duhovnih poklicev.

Pri spodbujanju duhovnih poklicev, posebej duhovniških, imajo osrednjo in pomembno vlogo škofje. »Prvo odgovornost za pastoralo, usmerjeno za duhovniške poklice, ima škof (*Odlok o pastirski službi škofov v Cerkvi - Christus Dominus*, 15), ki je poklican, da to živi v prvi osebi, četudi bo mogel in moral skrbeti za raznovrstno sodelovanje. Svojim duhovnikom je oče in prijatelj. Prvi je dolžan skrbeti, da 'nepretrgoma nadaljuje' duhovniško karizmo in službo in ji

⁴⁰ *Dal vam bom pastirjev*, 41 (v: AAS 84, 1992, 726-727).

pridružuje nove moči s polaganjem rok. Skrbel bo, da bo poklicna razsežnost vedno navzoča na vsem področju redne pastorale, v polnosti naj bo vključena in tako rekoč identična z njo. Njegova naloga je, da pospešuje in usklajuje različne poklicne pobude.⁴¹

Škofova naloga je, da mladinsko in poklicno pastoralo zaupa duhovnikom in drugim, ki so sposobni z navdušenjem in življenjskim zgledom sporočati, kako srečni so, ker hodijo za Gospodom Jezusom v šoli evangelija.

Na škofijski ravni naj škof ustanovi center za duhovne poklice, ki ga sestavljajo duhovniki, posvečene osebe in laiki. Ta organ služi pastoralni duhovnih poklicev v krajevnih Cerkvah in ima nalogo pospeševati poklicanost v službeno duhovništvo znotraj vseh drugih duhovnih poklicev.

Center za duhovne poklice skrbi za vzgojo animatorjev za poklice, pospešuje in širi kulturo poklicanosti med Božjim ljudstvom, sodeluje pri načrtovanju škofijskega pastoralnega načrta, posebej pa sodeluje s škofijskimi uradi za družino, katehezo in mlade.

Po škofijah in župnijah je potrebno spodbujati in podpirati skupine, ki delajo za duhovne poklice in imajo program krščanske vzgoje ter prvega razločevanja poklicanosti.⁴²

Narodni ali medškofijski centri za duhovne poklice po naročilu škofovskih konferenc in običajno pod vodstvom škofa usklajujejo delo škofijskih centrov za duhovne poklice.

14. Milost klica najde plodna tla v Cerkvi, ki preko svojih občestev in vseh vernikov ustvarja možnosti za svoboden in velikodušen odgovor v duhovni poklic.

Blaženi Janez Pavel II. je prosil škofe, »da bi okrepili družbene strukture krščanske skupnosti z evangelizacijo dru-

⁴¹ *Dal vam bom pastirjev*, 41 (v: AAS 84, 1992, 727); prim. Drugi vatiškanski koncil, *Odlok o duhovniški vzgoji*, - *Optatam totius*, 2 (v: AAS 58, 1966, 714); prim. *Zakonik cerkvenega prava - Codex iuris canonici*, Ljubljana 1984, kan. 385.

⁴² Prim. *Dal vam bom pastirjev*, 41 (v: AAS 84, 1992, 728).

žine, ki bo pomagala laikom okrepiti vrednost doslednosti, pravičnosti in krščanske ljubezni v svetu mladih.«⁴³

V našem času postaja vedno bolj potrebno pričevanje *krščanskih občestev*, ki so sposobna navesti razloge za svojo vero tako da kristjani, ki so se odločili hoditi za Kristusom, lahko širijo njegovo ljubezen. Skupnost verujočih v Kristusu je sprejela Gospodov klic, ki vabi ljudi k posvetitvi in poslanstvu.

Vzgoja za duhovniški poklic se začne že v krščanskih družinah. Če jih prežema duh vere, ljubezni in pobožnosti, postanejo »prva semenišča« (prim. *Optatam totius*, 2) in lahko »nudijo ugodne razmere za rojevanje poklicev.«⁴⁴

Četudi se v krščanskih družinah goji spoštovanje do duhovnika, je še posebno na Zahodu vedno opaziti določene težave pri sprejemanju poklicanosti v duhovništvo ali posvečeno življenje njihovega otroka.

Obstaja pa skupni vzgojni prostor med družinsko pastoralo in pastoralo duhovnih poklicev. Potrebno je torej, da postanejo starši kot učitelji v veri pozornejši na svojo nalogo, ki temelji v zakramentu svetega zakona, saj se v srcu družine razvijajo človeški in nadnaravni pogoji, ki omogočajo prepoznavanje duhovniškega poklica.

Župnija je glede na svoje poslanstvo najodličnejši (par excellence) kraj, kjer se oznanja evangelij krščanske poklicanosti in še posebej, kjer je navzoč ideal službenega duhovništva. Je tudi rodoviten kraj, kjer se poklici razvijajo, rastejo in »zbirajo božjo družino kot enodušno bratsko skupnost in jo po Kristusu v Svetem Duhu vodijo«⁴⁵ ter živijo življenje, ki so ga živeli prvi kristjani (prim. *Apd* 2, 42; 4, 32).

V župniji je vidna raznolikost duhovnih poklicev in potreba po duhovnikih, ki bodo obhajali evharistijo in zakrament sprave.

⁴³ Janez Pavel II., *Poslanica za 30. svetovni dan molitve za duhovne poklice*, 2. maja 1993, v: *Insegnamenti* XV-2, 1992, 135.

⁴⁴ *Dal vam bom pastirjev*, 41 (v: AAS 84, 1992, 728).

⁴⁵ *Dogmatična konstitucija o Cerкви - Lumen gentium*, 28 (v: AAS 57, 1965, 34).

Župnijsko občestvo je bogato naročje, ki lahko dragoceno prispeva k človeškemu in duhovnemu oblikovanju teh, ki so na poti k duhovniškemu poklicu.

Najbolj nagovorijo dečke, odrasčajoče in mlade fante zlasti duhovniki in posvečene osebe, ki delujejo v župnijskih skupnostih, s svojo prepričljivo in modro vzgojo, ki je zmožna prebuditi duhovni poklic.

Tudi kateheti in animatorji župnijske pastoralne, ki celovito razlagajo krščansko sporočilo, lahko odkrivajo in koristno povezujejo katehetske teme s predstavljanjem duhovnih poklicev, še posebej duhovniškega. »Zlasti veroučitelji, učitelji, vzgojitelji, animatorji v mladinski pastoralni, vsak s svojimi sredstvi in načini, so zelo pomembni v pastoralni duhovniških poklicev. Bolj ko bodo poglobljali čut za njihov poklic in poslanstvo Cerkve, bolj bodo mogli spoznati vrednoto in nenadomestljivost duhovniškega poklica in poslanstva.«⁴⁶

15. Bogoslovce je treba spomniti na temeljno resnico pastoralne: »Nihče ni bolj primeren za evangelizacijo mladih kakor mladi sami. Mladi študenti, ki se pripravljajo na duhovništvo, mladi moške in žene, ki so na poti formacije kot redovniki ali misijonarji, so osebno in kot skupnost prvi in najbolj neposredno poklicni apostoli med mladimi.«⁴⁷ Tudi organizirane cerkvene skupnosti, gibanja in združenja je potrebno razumeti v smislu, da so koristna vzgojna mesta, ki so odprta za duhovniški poklic. Znotraj njih so posamezniki doživeli srečanja s Kristusom preko jasne duhovne izkušnje in zakoreninjenosti v molitvi. Ne malo poklicev se je rodilo iz tega izkustva.⁴⁸

⁴⁶ *Dal vam bom pastirjev*, 41 (v: AAS 84, 1992, 728).

⁴⁷ Pripravile: Kongregacija za Vzhodne Cerkve, Kongregacija za redovnike in svetne ustanove, Kongregacija za evangelizacijo narodov, Kongregacija za katoliški pouk, *Razvoj pastoralnih dejavnosti za duhovne poklice v krajevnih Cerkvah: pretekle izkušnje in programi za prihodnost. Sklepni dokument 2. mednarodnega kongresa škofov in odgovornih za poklice v Cerkvi*, Rim, od 10. do 16. maja 1981, št. 41.

⁴⁸ *Dal vam bom pastirjev*, 41 (v: AAS 84, 1992, 726-729).

Učitelji v šolah opravljajo poklic, ki je po svoji naravi poklicanost in poslanstvo. Svojo vzgojno vlogo družine lahko razširijo v obzorje kulture in pri tem ne zanemarijo poklicne življenjske razsežnosti.

Njihov zgled lahko mlade ljudi navduši, da se odločijo za popolno podaritev Bogu in drugim ljudem, ko vliva »v duha dečkov in mladih željo, da izpolnjujejo božjo voljo v življenjskem stanu, ki je najprimernejši za vsakega, ne da bi kdaj izključevali poklic za duhovniško službo.«⁴⁹

Tudi čas univerzitetnega študija postaja v številnih deželah rodovitno obdobje za življenjsko izbiro. Zato zasluži kar največjo pozornost: mlada leta so dragocena in odločilna v iskanju polnega smisla lastne eksistence.

Tisti, ki v cerkvenih ustanovah skrbijo za preživljanje prostega časa in za šport, ne glede na nagibe, ki jih vodijo pri njihovem delu, in na človeške vrednote, ki jih s tem privzgajajo, ne smejo pozabiti na višji cilj, to je celovita in skladna formacija človeka. Ta način formacije, kolikor je v skladu z načeli krščanske vzgoje, je resnično rodovitno polje za izbiro duhovniškega poklica.

Duhovo vodstvo je privilegirana oblika razločevanja in poklicnega spremljanja. Od duhovnikov se pričakuje iskrena odprtost za poslušanje in dialog, sposobnost spodbujanja in odgovarjanja na temeljna vprašanja bivanja, velika mera modrosti v vprašanjih, ki so povezana z življenjskimi izbirami in poklicanostjo v duhovniško službo.

Duhovno vodstvo in poklicno svetovanje zahteva posebno pripravo za vzgojo na začetku in za stalno vzgojo duhovnikov.

16. Močni časi (priložnosti), ki pospešujejo duhovniške poklice, so predlogi, ki jih daje vzgoja za krščansko življenje, kot so poslušanje Božje besede, udeležba pri evharistiji in dejavna ljubezen.

⁴⁹ *Dal vam bom pastirjev*, 41 (v: AAS 84, 1992, 728); prim. Kongregacija za katoliški pouk, *Educare insieme nella scuola cattolica (Vzajemna vzgoja v katoliških šolah)*, 8. septembra 2007, št. 19.

Oznanilo Božje besede se uresničuje v pridiganju ter kaže načine in oblike, kako umestiti evangelij v življenje posameznika in cerkvenih skupnosti: »Potrebno je izrecno pridiganje o skrivnosti poklica v Cerkvi, o vrednosti službenega duhovništva, o njegovi potrebnosti za Božje ljudstvo.«⁵⁰

Tudi kateheza je redna pot za pospeševanje duhovnih poklicev, ko pomaga dečkom in fantom ovrednotiti življenje kot odgovor na Božji klic in če jih podpira, ko v veri sprejmejo dar osebne poklicanosti.

Kateheza priprave na sprejem zakramenta svete birme je priložnost, da ti, ki so prejeli zakrament, spoznajo darove Svetega Duha, karizme, službe in različne klice, ki so z njimi povezani.

Nobena oblika kateheze ne sme spregledati predstavitve duhovniškega poklica. »Dobro urejena kateheza, podana vsej skupnosti Cerkve, razprši dvome in pobija enostranske ali skrivljene ideje o duhovniški službi, hkrati pa odpira srca vernih za pričakovanje daru in ustvarja ugodna tla za rojevanje novih poklicev.«⁵¹

Evharistija, središče krščanskega življenja in krščanske skupnosti, podpira predlog za zakramentalno in liturgično pot, ki more redno ohranjati razvoj vsakega duhovnega poklica.

Tudi pogost in reden obisk zakramenta sprave je odločilen za izbiro duhovniškega poklica.

Liturgično leto je za krščansko občestvo nenehna šola vere. Določa čase in trenutke vsakdanjega življenja in omogoča razvoj duhovnih poklicev med verniki.

Razne molitvene pobude, posebej še češčenje Najsvetejšega, pripravljene in izvedene v pravem in globokem liturgičnem duhu, so lahko izrednega pomena za duhovniški poklic.

Pričevanje ljubezni se na mnogovrstne in izjemne načine izraža v Cerkvi. Nujno je, da se pobude take vrste okrepijo v smislu natančnega programa vzgoje, ki spodbuja velikodu-

⁵⁰ *Dal vam bom pastirjev*, 39 (v: AAS 84, 1992, 723).

⁵¹ Prav tam.

šnost in služenje za Božje kraljestvo ter oblikuje posameznike in skupnosti po Kristusu.

Občutljivost mladih ljudi do najšibkejših in najrevnejših raste. Mnogi so pripravljene pomagati, poistovetiti sebe z radostmi in težavami življenja bližnjih.

Nekateri se odločijo za prostovoljsko delo v raznih oblikah dobroteljnosti, da tako pomagajo tem trpečim, starim in revnim; drugi izberejo poučevanje verouka, sodelovanje v katoliških združenjih ali pri prostočasnih dejavnostih. So tudi takšni, ki živijo dragoceno pričevanje prostovoljstva v misijonih; prostovoljstvo je namreč sposobnost človeka spremeniti in njegovo življenje naravnati tako, da je pripravljen blažiti nujne in velike gmotne in duhovne potrebe, posebno v deželah v razvoju.

Poklici, ki rastejo v okoljih, kjer se uveljavlja krščanska ljubezen, so trdni in pristni, resnično prebujeni za služenje.

17. V cerkvenih skupnostih je potrebno spodbujati iskreno in resnično molitveno gibanje s prošnjo Gospodu za duhovne poklice, saj »krščanska molitev, ki se hrani iz Božje besede, ustvarja idealen prostor, da lahko vsakdo odkrije resnico svojega bitja in identiteto osebnega in neponovljivega življenjskega načrta, ki mu ga zaupa Oče. Potrebno je torej vzgajati zlasti dečke in fante, da vztrajno molijo in premišlujejo Božjo besedo: v tihoti in poslušanju bodo mogli zaznati Gospodov klic k duhovništvu in mu pripravljeno in velikodušno sledili.«⁵²

Razne pobude, ki se rojevajo v urejenih molitvenih občestvih za duhovne poklice, je treba podpirati in omogočiti njihovo rast.

Škofijski center za duhovne poklice lahko predlaga in daje pobude za »nevidni samostan«, ki poveže veliko ljudi, da dan in noč molijo za duhovniške poklice.

»Četrtek pred prvim petkom« je tradicionalno mesečno srečanje v skupni molitvi za duhovnike in duhovniške poklice, ob češčenju Najsvetejšega.

⁵² *Dal vam bom pastirjev*, 38 (v: AAS 84, 1992, 721).

»Svetovni molitveni dan za duhovne poklice« in »dan odprtih vrat v semenišču« sta dve upoštevanja vredni priložnosti za molitev, katehezo in obveščanje o duhovnih poklicih v krščanski skupnosti.

18. Služba pri oltarju (ministriranje) je pogosto prvi korak k drugim oblikam služenja v krščanski skupnosti. Ta izkušnja, ki je modro vključena v vzgojo za liturgično molitev, poslušanje Božje besede in zakramentalno življenje, je lahko prava in primerna pot, ki vodi do duhovniškega poklica.

Zato pastorala za službeno duhovništvo namenja posebno pozornost ministrantom. Številni duhovniki in bogoslovci so bili, preden so stopili v semenišče, ministranti in so opravljali službo pri oltarju.

Duhovne obnove in duhovne vaje za mlade, posvečene izbiri poklica, so izredno pomembne, saj udeleženci izkusijo življenje v tišini, daljši molitvi in se srečajo z Božjo besedo. To so lahko posebni trenutki življenjske refleksije in osebnega odkrivanja poklicanosti.

Tudi »skupnosti, ki nudijo skupno bivanje«, lahko pomagajo mladim najti in spoznati pot poklicanosti, ki vodi v semenišče. To so neke vrste »pred-semenišča«, v katerih delujejo posebej usposobljeni duhovniki. Te skupnosti prakticirajo »življenjsko pravilo« s poudarkom na trenutnih bratskega bivanja, osebne študija, izmenjave Božje besede, osebne in skupne molitve, obhajanja evharistije in duhovnega spremljanja.

19. V malem semenišču se dečki in fantje ob skrbnem vodstvu izobražujejo in vzgajajo, da bi prepoznali želje po duhovništvu. Poleg tega »lahko po svoji naravi in poslanstvu malo semenišče postane pomembna referenčna točka za duhovne poklice v škofiji, z ustreznno izkušnjo vzgoje mladih, ki odkrivajo smer njihovega življenja in poklicanosti, kakor tudi za te, ki so se že odločili stopiti na pot službenega duhovništva, a še ne morejo stopiti v bogoslovje«. ⁵³

⁵³ Kongregacija za škofove, *Direktorij za pastoralno službo škofov Apostolorum successores*, 22. februarja 2004, št. 86.

SKLEP

20. Skrb za duhovniške poklice je nenehen izziv za Cerkve.

Ob sedemdeseti obletnici ustanovitve ponuja *Papeško delo za duhovniške poklice* krajevnim Cerkvam ta dokument kot priročnik za pospeševanje poklicev v službeno duhovništvo z namenom, da bi opogumil vse krščanske skupnosti in te, ki so posebno vključeni v pastoralo duhovniških poklicev.

Vsaka krščanska skupnost, ki posluša Božjo besedo, ki opravlja bogoslužno molitev in pričuje o ljubezni, je najprimernejše okolje za poklicanost v duhovništvo. V zvezi s tem se najbolj opazi in zazna duhovnikovo poslanstvo.

Dokument želi podpreti cerkvene skupnosti, združenja in gibanja v prizadevanju za duhovne poklice, usmerjajoč vse njihove moči v pastoralo duhovnih poklicev, ki bo sposobna doseči, da bo vsaka odločitev za darovanje svojega življenja obrodila sad in bo spodbujala predvsem sprejetje Božjega klica v službeno duhovništvo.

Papež Benedikt XVI. je potrdil besedilo tega dokumenta in ga ukazal objaviti.

V Rimu, 25. marca 2012, na praznik Gospodovega označenja.

Zenon kard. GROCHOLEWSKI
Prefekt

+ Jean-Louis BRUGUES
Tajnik

KRATICE

Drugi vatikanski koncil

- CD – Š Odlok Christus Dominus - O pastorski službi
 škofov v Cerkvi (1965)
- LG – C Dogmatična konstitucija Lumen gentium – O
 Cerkvi (1964)
- OT – DV Odlok Optatam totius – O duhovniški vzgoji
 (1965)
- PO – D Odlok Presbyterorum ordinis - O službi in ži-
 vljenju duhovnikov (1965)

Drugi dokumenti

- CIC – ZCP Codex Iuris Canonici – Zakonik cerkvenega
 prava, Ljubljana 1983
- PDV – DBP Janez Pavel II., Posinodalna apostolska spod-
 buda Pastores dabo vobis – Dal vam bom pa-
 stirjev, Cerkveni dokumenti 48, Družina, Lju-
 bljana 1992.
- DD - DD Kongregacija za duhovščino, Directorium –
 Direktorij za službo in življenje duhovnikov,
 Cerkveni dokumenti 58, Družina, Ljubljana
 1994.

»PROSITE IN BOSTE PREJELI« (Jn 16,24b)

Spremna beseda

Čemu moliti, če Bog ve, kaj potrebujemo in kaj ga bomo prosili? Čemu vztrajati v molitvi, ko nismo uslišani v času in na način, kakor smo pričakovali? Kako moliti, ko nas begajo dvomi, skrbi, bolezen, raztresenost, tudi negotovost, ali sploh znamo prav moliti? Ali ni za človeka poniževalno, da mora prositi, kar mu po človeški logiki pripada, kot je zdravje, sreča, uspeh, izpolnitev želja in pričakovanj?

Jezusove besede so nedvoumne: »Prosíte in boste dobili« (Mt 7,7; prim. Jn 16,24b), »Prosíte Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev« (Mt 9,38). Teolog bi razmišljal tako-le: na vseh področjih nam je Bog zaupal, da sodelujemo z njim; pri oblikovanju sebe in sveta, pri rojevanju novih bitij in njihovi vzgoji, pri razvoju znanosti in kulture, prav tako pri odrešenju nas samih in drugih. Ugotovil bi, da molitev utrjuje v človeku vero, povezuje ljudi, ustvarja med njimi edinost in razumevanje. Psiholog pa bi pristavil še to, da človek nosi v sebi prvine ustvarjalnosti in novega, kar prispeva k razvoju osebnosti, človeka pa izpolnjuje z veseljem in srečo. Dodal bi še, podobno kakor teolog, da molitveni duh ustvarja v človeku ustrezno razpoloženje, da iz izkustva lastne nemoči prehaja k novi razsežnosti življenja, k temu, kar je onstran naših moči in dejanj, k presežnosti, k Bogu.

1. Razprava ali spodbuda

Novi dokument Pastoralne smernice za pospeševanje poklicev v službeno duhovništvo, ki ga je izdala Kongregacija za katoliško vzgojo - Papeško delo za duhovniške poklice (2012), ni razprava o molitvi, tudi ne o teologiji krščanske poklicanosti na splošno. Odziva se na Jezusovo naročilo, naj prosimo za nove delavce na njegovi setvi in žetvi, z njim sodelujemo pri

odrešenjskem načrtu in oblikovanju krščanskega občestva, zanje molimo in jih podpiramo. Odziva se na žgoče pomanjkanje duhovnikov in poklicev za službeno duhovništvo v nekaterih deželah sveta. Takšno pomanjkanje od nas zahteva teološki in pastoralni premislek. Evangelizacija (tudi nova!) je tako nekdanj kot danes utemeljena na posredovanju evangelija in pričevanju življenja. Vse to mora v nas utrjevati zavest, da je Bog tisti, ki kliče in vzgaja ter daje rast človeškim naporom.

Besedilo sicer ne prinaša statističnih podatkov o številu duhovnikov in duhovniških kandidatov v svetu, pa kljub temu vemo, da Kongregacija za katoliško vzgojo podatke skrbno zbira in analizira. Tudi to pot so bili podatki zbrani z vseh celin. Čeprav statistika ne zaznava vsega, kar se dogaja v dušah ljudi, še manj pa rešuje zapletene labirinte človekove osebne in svobodne odzivnosti, je pokazatelj, ki zahteva nadaljnjo refleksijo. Dokument posreduje izkušnje z vsega sveta in daje pobude za konkretno delo.

Medtem ko je na Zahodu čutiti pomanjkanje duhovnikov in kandidatov za službeno duhovništvo, se v drugih deželah veselijo prebujajoče pomladi. Tako vzroki za upadanje števila duhovnikov na eni strani kot razlogi za njihov razcvet na drugi niso preprosti in enoznačni.

Zahodni svet se srečuje s krizo vere, sekularizacijo, porabništvom in individualizmom, upadanjem števila rojstev, zapuščanjem Cerkve zaradi različnih razlogov, tudi zaradi pohujšanja nad njenimi predstavniki. K takemu stanju prispeva svoj delež tudi splošna kriza vrednot, osebne in skupne odgovornosti, dozorevanja in sposobnosti odločitve, zvestobe danim obljubam, izguba duhovniške identitete ... Vse to se dogaja ne samo na individualni ravni, ampak predvsem zaradi družbene klime, ki posameznika ne podpira v njegovi osebni poklicanosti in ovira odločitve v korist družbenega in cerkvenega občestva.

Z druge strani pa, nasprotno, opazamo razcvet duhovnih poklicev tam, kjer so zdrave korenine družinskega življenja, kjer gnotne dobrine in porabništvo niso zastрупile javnega mnenja. V obeh primerih se je izkazalo, da se duhovniški poklici rojevajo tam, kjer so živa občestva (družine, gibanja,

župnije), v katerih osebe spoznavajo osebno poklicanost v blagor drugih, kjer mladi izkustveno doživljajo vlogo duhovnika, za katero v moči milosti nekateri spoznavajo svojo poklicanost in dozoriijo za odločitev za duhovniško pot. Ali morda obstajajo, tako kot v preteklosti, še drugi, povsem družbeni razlogi za odločitev za duhovništvo, kot so na primer pridobitev in utrditev osebnega in družbenega statusa, je, razen v posameznih primerih, danes manj verjetno.

2. Naloge občestev in posameznikov

Kristus naroča občestvu, ne le posameznikom, naj moli za poklicane (prim. 16,24). Slednjim pa zagotavlja, da jih je on izvolil in poklical (prim. Jn 15,16), naj hodijo za njim. To dejstvo je pomembnejše, kot si morda predstavljamo. Razumemo ga lahko v duhu Pisma Hebrejcem: »Vsak veliki duhovnik je vzet izmed ljudi in postavljen za ljudi v korist za to, kar se nanaša na Boga« (Heb 5,1). Ljudstvo potrebuje oznanjevalca, posvečevalca in služabnika evangelija, česar se mora tudi zavedati in ustrezno ravnati. V tem duhu mora poklicani ravnati, da bo poslušen Božjemu klicu, da se bo nanj odzval in ga spolnjeval.

Tako lahko razumemo, zakaj vse več kandidatov za duhovništvo prepozna svojo poklicanost v občestvu, ki je podoba Cerkve, v poznejših in zrelih letih. Ali ni to načelo, ki ga je prva Cerkev sprejela za sprejem v službo diakonov tistih mož, ki so »uživali ugled in so bili polni Duha in modrosti« (Apd 6,3)? To se še vedno izraža v škofovem vprašanju zbranemu občestvu, ali ve, da so kandidati »vredni te službe?«

Ne smemo prezreti preverjenih načinov in okolja, v katerem se rodijo in dozorevajo duhovniški poklici. To so družina, šola, župnija in njena občestva, pa tudi razne dejavnosti, ki mlade usmerjajo k delu v korist drugih, kot so prostovoljstvo, ministrantska služba, članstvo in delo v vzgojnih ustanovah. Kandidat doživlja izkustvo občestvenosti in odgovornosti v domači Cerkvi (župniji, škofiji). Nenadomestljivo vlogo ima pri tem zgled duhovnikov, ki predano in veselo živijo svoj po-

klic. To velja tudi za vzgojitelje, predvsem duhovne spremljevalce.

Občestvena (eklezialna) razsežnost je pomembna tako za čas priprave kot za poznejšega leta duhovniškega življenja in dela. »Vsak duhovnik živi v resničnem in ontološkem občestvu z zborom duhovnikov, povezanim s svojim škofom. Dejansko: Duhovniška služba se v moči same svoje narave lahko ureničuje samo, kolikor je duhovnik združen s Kristusom po zakramentalnem vključenju v duhovniškem posvečenju, torej, kolikor je v hierarhičnem občestvu s svojim škofom. Duhovniška služba ima radikalno 'skupnostno obliko' in jo je mogoče opravljati samo kot 'kolektivno delo' (7).«

Duhovniški poklic je najprej osebni odgovor Kristusu na njegovo povabilo: »Hodi za menoj!« Sledi pomembno obdobje oblikovanja in vzgoje, ki na človeški in duhovni ravni omogoča kandidatu pri dozorevanju in oblikovanju duhovniške identitete. Prijateljevanje s Kristusom v molitvi, meditaciji in adoraciji, prejetanju zakramentov, študiju in občestvenem življenju ter drugih vajah daje njegovemu življenju trinitarično razsežnost, ki se dopolnjuje v izkušnji bratske skupnosti z duhovniki in Božjim ljudstvom. Odločitvi za neporočenost, ki jo izpolnjuje nova razsežnost nedeljene ljubezni, je treba namenjati posebno skrb, saj gre za človeško, predvsem čustveno integracijo ali celovitost, ki je v pomoč pastoralnemu delu in vzgoji drugih. Pri tem je pomembna »triada«, ki odpira pot do cilja: biti človek – biti kristjan – biti duhovnik!

3. Človeški in svetni dejavniki

Bog ne nadomešča tega, kar morajo storiti človek in človeške ustanove. V ta namen so na ravni vesoljne Cerkve in škofij potrebne ustanove in pobude, ki mladim omogočajo prepoznati njihovo poklicanost. To delo spodbujajo in usklajujejo škofijska in druga središča (centri) za duhovne poklice, tudi centri za mladinsko pastoralo, ki jih vodijo usposobljene osebe. Pobude, kot so duhovne vaje, vključitev v razne molitvene, biblične, misijonske in druge skupine ter ustanove (skavti,

gibanja, prostovoljstvo, pevski zbori, dramske skupine) ... so priložnost, da ob konkretnih dejavnostih mladi spoznajo sebe, se odzovejo na Kristusov klic ter v njem dozorevajo. Tedaj tudi cerkveno občestvo doživlja milostni trenutek, ker je njihova molitev, kdo ve na katerih koncih sveta, uslišana in vnovič izzvana k zaupanju, da bo Bog obudil v svoji Cerkvi tiste, ki bodo nadaljevali Kristusovo veselo oznanilo.

Za sklep še naslednja izzivalna misel. Ali ni pomanjkanje duhovnikov in duhovniških kandidatov neko »znamenje časa«, da se laiki zavedo svoje poklicanosti in splošnega duhovništva ter prevzamejo njim pripadajoče naloge v oznanjevanju, posvečevanju in služenju Božjemu narodu, ko so se za to delo tudi ustrezno usposobili? Nič novega ni v tej misli, kajti ravno ob nalogah, ki jih zaradi pomanjkanja duhovnikov laiki prevzemajo, nekateri prepoznajo Kristusov klic ter klic in potrebe Božjega ljudstva po delivcih Božjih skrivnosti. »Vemo, da njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu, namreč njim, ki so bili poklicani po njegovem načrtu« (Rim 8,16). Tudi takšno zaupanje v Božje delovanje odstira pot novim duhovniškim poklicem.

*Rafko Valenčič
urednik*

KAZALO

Kongregacija za katoliško vzgojo PASTORALNE SMERNICE ZA POSPEŠEVANJE POKLICEV V SLUŽBENO DUHOVNIŠTVO	
UVOD.....	5
I. PASTORALA POKLICEV ZA SLUŽBENO DUHOVNIŠTVO V SVETU	7
II. POKLICANOST IN IDENTITETA SLUŽBENEGA DUHOVNIŠTVA	11
III. PREDLOGI ZA PASTORALO DUHOVNIŠKIH POKLICEV	19
SKLEP	29
Kratice	31
Rafko Valenčič Prositi in boste prejeli (Jn 16,24) – Spremna beseda ...	33
Kazalo	39

Zbirka CERKVENI DOKUMENTI

1. Papeški govori v Mehiki. Poslanica škofov iz Pueble (1979)
2. Janez Pavel II., Okrožnica Človekov Odrešenik (1979)
3. Papež Janez Pavel II., Na Poljskem (1979)
4. Veselje in veličina življenja (1980)
5. Janez Pavel II., Apostolska spodbuda o katehezi (1980)
6. Janez Pavel II., Na Irskem in v ZDA (1980)
7. Janez Pavel II., Afriški govori (1980)
8. Janez Pavel II., Govor v UNESCO (1980)
9. Janez Pavel II., Sveti Benedikt (1981)
10. Janez Pavel II., Okrožnica o božjem usmiljenju (1981)
11. Janez Pavel II., V ZR Nemčiji (1981)
12. Janez Pavel II., Na Daljnem vzhodu (1981)
13. Janez Pavel II., Okrožnica o človeškem delu (1981)
14. Mednarodno leto prizadetih (1982)
15. Redovniki v Cerkvi (1982)
16. Janez Pavel II., Apostolsko pismo o družini (1982)
17. Janez Pavel II., Sveto leto odrešenja (1983)
18. Duhovni poklici (1983)
19. Nemški in francoski škofje o miru (1984)
20. Janez Pavel II., V Avstriji (1984)
21. Janez Pavel II., Apostolsko pismo o odrešenjskem trpljenju (1984)
22. Smernice za vzgojo človeške ljubezni (1984)
23. Janez Pavel II., Apostolska spodbuda o redovništvu (1984)
24. Navodilo o teologiji osvoboditve (1984)
25. Janez Pavel II., Apostolska spodbuda o pokori in spravi (1985)
26. Janez Pavel II., Apostolsko pismo vsem mladim sveta (1985)
27. Janez Pavel II., Okrožnica Apostola Slovanov (1985)
28. Dostojanstvo človeka, Bioetika (1985)
29. VI. simpozij evropskih škofov (1986)
30. Škofovska sinoda: 20 let koncila (1986)
31. Navodila o krščanski svobodi in osvoboditvi (1986)
32. Janez Pavel II., Okrožnica o Svetem Duhu (1986)
33. Kristološka vprašanja (1987)
34. Janez Pavel II., Okrožnica o Odrešenikovi Materi (1987)
35. Ekleziološka vprašanja (1987)
36. Navodilo o daru življenja (1987)
37. Janez Pavel II., Okrožnica o skrbi za socialno vprašanje (1988)
38. Tisoč let krščanstva v Rusiji (1988)
39. Veselo oznanilo evangelija in vzgoja v veri (1989)
40. Janez Pavel II., Apostolsko pismo o dostojanstvu žene (1989)
41. Janez Pavel II., Apostolska spodbuda o krščanskih laikih (1989)
42. Mir v pravičnosti (1989)
43. Škofje ZDA - Papeški svet: AIDS (1990)
44. O meditaciji: Študij cerkvenih očetov (1990)

45. Janez Pavel II., Okrožnica Ob stoletnici (1991)
46. Janez Pavel II., Okrožnica Odrešenikovo poslanstvo (1991)
47. MSK: Kateheza odraslih v krščanski skupnosti (1991)
48. Janez Pavel II., Apostolska spodbuda Dal vam bom pastirjev (1992)
49. Škofovska sinoda o Evropi: Katoličani v Evropi (1992)
50. Papeški svet za družbeno obveščanje: Na pragu novih časov (1992)
51. Mednarodna teološka komisija: Eshatološka vprašanja (1993)
52. Janez Pavel II., Okrožnica Sijaj resnice (1994)
53. Ekumenski pravilnik (1994)
54. Janez Pavel II., Pismo družinam (1994)
55. Carlo Maria Martini, Cerkev in javna glasila (1994)
56. Direktorij za službo in življenje duhovnikov (1994)
57. Bratsko življenje v skupnosti (1994)
58. Janez Pavel II., Apostolsko pismo V zarji tretjega tisočletja (1995)
59. Cerkev in kultura (1995)
60. Janez Pavel II., Okrožnica Evangelij življenja (1995)
61. Komisija Pravičnost in mir pri SŠK, Izjave (1995)
62. Mednarodno leto žensk (1996)
63. Janez Pavel II., Okrožnica Da bi bili eno (1996)
64. Janez Pavel II., Govori v Sloveniji (1996)
65. Janez Pavel II., Posinodalna apost. spodbuda Posvečeno življenje (1996)
66. Papeški svet za družino, Človeška spolnost – resnica in pomen (1996)
67. Janez Pavel II., Govor na 50. generalni skupščini OZN (1996)
68. Janez Pavel II., Apostolsko pismo Luč z Vzhoda (1996)
69. Papeški odbor za medn. evhar. kongrese: Evharistija in svoboda (1997)
70. Janez Pavel II., Papeški svet za družino, Zakrament sprave (1997)
71. Papeški svet za družino, Priprava na zakon (1997)
72. Papeški svet za družbeno obveščanje, Etika oglaševanja (1997)
73. CEI, Direktorij družinske pastorale za Cerkev v Italiji (1997)
74. Navodilo o sodelovanju laikov pri službi duhovnikov (1998)
75. Splošni pravilnik za katehezo (1998)
76. Novi duhovni poklici za novo Evropo (1998)
77. Spominjamo se: Premišljevanje o holokavstu (1998)
78. Janez Pavel II., Apostolsko pismo Gospodov dan (1998)
79. Janez Pavel II., Skrivnost učlovečenja (1999)
80. Janez Pavel II., Okrožnica Vera in razum (1999)
81. CEI, Načrtovanje novih cerkva in Preureditev cerkva (1999)
82. Janez Pavel II., Pismo umetnikom (1999)
83. Papeški svet za laike, Dostojanstvo starejših ljudi (1999)
84. Janez Pavel II., Pismo starejšim (1999)
85. Papeški svet za kulturo, Za pastoralo kulture (2000)
86. Kongregacija za duhovščino, Duhovnik za tretje tisočletje (2000)

87. Papeška biblična komisija, Interpretacija Svetega pisma v Cerkvi (2000)
88. Papeški svet za past. zdravstvenih delavcev, Listina zdravstvenih delavcev (2000)
89. Papeški svet za družbeno obveščanje, Etika v družbenem obveščanju (2000)
90. Izjava socialne komisije francoskih škofov, Rehabilitirati politiko (2001)
91. Janez Pavel II., Apostolsko pismo Ob začetku novega tisočletja (2001)
92. Kongregacija za nauk vere, Navodilo o molitvi za ozdravljenje (2001)
93. Papeški svet za družino, Zakon, družina in zunajzakonske skupnosti (2001)
94. Kongregacija za bogoslužje, Splošna ureditev rimskega misala (2002)
95. CEI, Kako oznanjati evangelij v svetu, ki se spreminja (2002)
96. Papeški svet za družbeno obveščanje, Cerkev in internet (2002)
97. Papeška komisija za kulturne dobrine, Cerkev in kulturne dobrine (2002)
98. Janez Pavel II., Apostolsko pismo Rožni venec Device Marije (2002)
99. Kongregacija za duhovščino, Duhovnik, pastir in voditelj župnijskega občestva (2002)
100. Kongregacija za ustanove posvečenega življenja, Znova začeti pri Kristusu (2003)
101. Janez Pavel II., Okrožnica Cerkev iz evharistije (2003)
102. Kongregacija za bogoslužje in za zakramente, Direktorij za ljudske pobožnosti in bogoslužje (2003)
103. Janez Pavel II., Posinodalna apostolska spodbuda Cerkev v Evropi (2003)
104. Papeški svet za kulturo, Jezus Kristus prinašalec žive vode (2003)
105. Papeški svet za pastoralo zdravja, Cerkev, mamila in odvisnost (2004)
106. Kongregacija za katoliško vzgojo, Stalni diakoni (2004)
107. Kongregacija za verski nauk, Pismo o sodelovanju moških in žensk (2004)
108. Kongregacija za bogoslužje, Navodilo o zakramentu odrešenja (2004)
109. Papeški svet za pastoralo migrantov in potujočih, Navodilo Kristusa ljubezen do migrantov (2005)
110. Papeška biblična komisija, Judovsko ljudstvo in njegovi sveti Spisi v krščanskem Svetem pismu (2005)
111. Papež Benedikt XVI., Homilije in govori (2005)
112. Papež Benedikt XVI., Okrožnica Bog je ljubezen (2006)
113. Papež Pij XII., Okrožnica o češčenju Presvetega Srca Jezusovega Haurietis aquas in gaudio (1956–2006)

114. Papež Benedikt XVI., Apostolsko potovanje na Bavarsko (2006)
115. Papež Benedikt XVI., Posinodalna apostolska spodbuda Evharistija – zakrament ljubezni (2007)
116. Papež Benedikt XVI., Apostolsko pismo – Motuproprij Summorum pontificum (2007)
117. Slovenska škofovska konferenca, Nova ureditev Cerkve v Sloveniji leta 2006 (2007)
118. Papež Benedikt XVI., Okrožnica Rešeni v upanju (2008)
119. Papeški svet za pastoralo migrantov in potujočih, Navodilo o pastoralni oskrbi ljudi na cesti (2008)
120. Italijanska škofovska konferenca, Šport in krščansko življenje (2008)
121. Papež Benedikt XVI., Pastoralni obisk v ZDA (2008)
122. Kongregacija za ustanove posvečenega življenja ..., Služba oblasti in pokorščina (2008)
123. Marc card. Ouellet, Evharistija, Božji dar za življenje sveta (2009)
124. Papeška biblična komisija, Sveto pismo in morala (2009)
125. Kongregacija za verski nauk, Dostojanstvo osebe. Navodilo o nekaterih bioetičnih vprašanjih (2009)
126. Benedikt XVI., Pismo za leto duhovništva ob 150-letnici smrti sv. Janeza Marije Vianneya (2009)
127. Benedikt XVI., Okrožnica Ljubezen v resnici (2009)
128. Papeški svet za pastoralo migrantov in potujočih, Navodilo o pastoralni oskrbi Romov (2010)
129. Papež Benedikt XVI., Apostolsko potovanje na Portugalsko (2010)
130. Mednarodna teološka komisija, V iskanju univerzalne etike – Nov pogled na naravni moralni zakon (2010).
131. Papež Benedikt XVI., Posinodalna apostolska spodbuda Gospodova beseda – Verbum Domini (2011)
132. Italijanska škofovska konferenca, Pismo iskalcem Boga (2011)
133. Benedikt XVI., Apostolsko potovanje v Nemčijo (2011)
134. Papež Benedikt XVI., Apostolsko pismo Vrata vere – Porta fidei (2012)
135. Kongregacija za duhovščino, Duhovnik služabnik božjega usmiljenja (2012)
136. Mednarodna teološka komisija, Teologija danes – pogledi, viri in merila (2012)
137. Kongregacija za katoliško vzgojo, Pastoralne smernice za pospeševanje poklicev v službeno duhovništvo (2013)

ZALOŽBA
DRUŽINA

9 789612 229436